

Arrest

nr. 89 190 van 5 oktober 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Sri Lankaanse nationaliteit te zijn, op 4 juli 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 7 juni 2011 houdende de weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13^{quater}).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 augustus 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 september 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat S. VAN ROSSEM verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE VYVER, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.)

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker diende op 3 augustus 2009 een eerste asielaanvraag in. Op 25 oktober 2010 nam het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) bevestigde deze weigeringsbeslissing op 3 maart 2011 bij arrest nr. 57.102.

Op 25 mei 2011 diende verzoeker een tweede asielaanvraag in. Op 7 juni 2011 nam de gemachtigde van de staatssecretaris een beslissing houdende de weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag. Dit is de bestreden beslissing die als volgt wordt gemotiveerd:

“Gelet op artikel 51/8, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wetten van 6 mei 1993, 15 juli 1996 en 15 september 2006;

*Overwegende dat
de persoon die verklaart te heten [N.V.]
geboren te [...], op (in) [...]
en van nationaliteit te zijn : Sri Lanka
die een asielaanvraag heeft ingediend op 25.05.2011*

*Overwegende dat betrokkene op 03.08.2009 een eerste asielaanvraag indiende; door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen (CGVS) op 25.10.2010 een beslissing 'weigering vluchtelingenstatus + weigering subsidiaire bescherming' werd genomen omdat er geen geloof werd gehecht aan zijn asielrelaas; de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV) op 03.03.2011 een arrest velde waarbij de beslissing van het CGVS werd bevestigd; betrokkene op 25.05.2011 een tweede asielaanvraag indiende; betrokkene enkele documenten aanbrengt om zijn asielrelaas te staven; betrokkene een faxkopie van 'North East secretariat on human rights' voorlegt; betrokkene een faxkopie aanbrengt van de klacht die de vrouw van zijn neef heeft ingediend tegen het leger en een reactie (faxkopie) van het Presidentieel Onderzoekscmité; betrokkene een faxkopie aanbrengt van de formele aangifte van de verdwijning van zijn neef; betrokkene een faxkopie van een uittreksel uit een krant aanbrengt waarin zijn tante het verhaal over de verdwijning van zijn neef liet publiceren; aan al deze documenten geen bewijswaarde kan worden gehecht omdat het faxkopieën betreft waarvan de authenticiteit niet kan worden nagegaan, betrokkene eveneens een begeleidende brief van zijn advocaat aanbrengt; deze brief een gesolliciteerd karakter heeft; betrokkene bij zijn huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Wet van 15 december 1980.
De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.”*

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een eerste en enige middel de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, alsook een schending van het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Verzoeker licht het middel als volgt toe:

“Dienst vreemdelingenzaken meent dat de asielaanvraag van verzoeker d.d. 20/05/2011 niet in overweging kan genomen worden.

De reden is de volgende:

Betrokkene diende een eerste asielaanvraag in op 3/08.2009, Er werd voor hem een negatieve beslissing genomen door het cgvs op 25/10/2010. De rvv bevestigde deze beslissing op 23/03/2011.

Op 25/05/2011 deed verzoeker een tweede asielaanvraag waarbij hij verklaarde niet te zijn teruggekeerd naar zijn land van herkomst. Overwegende dat betrokkene een faxkopie van een aantal nieuwe stukken voorlegt. Overwegende dat een fax niet op een adequate manier beoordeeld kan worden aangezien de herkomst en de authenticiteit ervan niet kunnen worden nagegaan. Overwegende dat dit document bovendien een gesolliciteerd karakter heeft. Overwegende dat betrokkene voor dergelijke verklaringen geen enkel begin van bewijs voorlegt. Overwegende dat betrokkene geen nieuwe gegevens naar voren brengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de conventie van Genève of voor een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 84/4 van de wet van 15.12.1980.

Dat integendeel tot wat door DVZ werd beslist de asielaanvraag van verzoeker onterecht niet in overweging werd genomen en dit omwille van volgende redenen.

Immers verzoeker heeft inderdaad een eerste maal asiel gevraagd in augustus 2009.

Dat verzoeker stukken neerlegt die. bewijzen dat hij effectief ernstige problemen heeft en bij terugkeer werkelijk gevaar loopt.

Dat hij heel duidelijk heeft gemaakt dat hij de originele van deze stukken zal bekomen en dat deze zijn opgestuurd.

Dat dienst vreemdelingenzaken bij het nemen van haar beslissing hier geen rekening mee heeft gehouden, minstens dat dit niet blijkt uit de bestreden beslissing .

Dat men dus stelt dat de fotocopies niet afdoende zijn als bewijs doch dat hij duidelijk heeft aangekondigd dat hij binnen afzienbare tijd de originele in zijn bezit heeft dat men dit gewoon niet afgewacht heeft.

Dit is niet redelijk te verantwoorden, zorgvuldig en een schending van de materiele motiveringsverplichting.

Dat verzoeker niet anders kon dan opnieuw asiel aan te vragen omdat hij nieuwe documenten bekam die zijn asielrelaas steunen en die wel degelijk nu in origineel zijn aangekomen zoals hij gesteld had tijdens zijn interview op DVZ.

Dat dienst vreemdelingenzaken hier geen rekening mee gehouden heeft. Dat dit minstens niet blijkt uit de bestreden beslissing.

Dat verzoeker thans nog steeds niet terug kan naar zijn land van herkomst.

Dat deze redenen wel degelijk te maken hebben met de conventie van Genève.

Dat verzoeker eveneens vreest bij terugkeer opgepakt te worden, mishandeld, gefolterd, verkracht of vermoord zou worden,

Hij heeft heel wat stukken neergelegd die bevestigen dat hij niet kan terugkeren , dat hij de aangifte van de verdwijning van zijn neef neerlegt.

Dat de beslissing van dienst vreemdelingenzaken aldus een gebrek vertoont door hier geen rekening mee te houden.

Dat dit alles een schending is van de wet van 29.07.1991 namelijk een schending van de formele motiveringsplicht en de materiele motiveringsplicht.

De bestreden beslissing schendt aldus de motiveringsverplichting in de zin van de wet van 29 juli 1991 en bovendien ook het redelijkheidbeginsel en zorgvuldigheidsbeginsel.

Dat de beslissing van DVZ dan ook onterecht genomen werd en zij de materiele en formele motiveringsplicht flagrant schendt.

Artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen.

Tevens dient, naar luid van hetzelfde artikel de motivering 'afdoende' te zijn.

De motivering moet pertinent en draagkrachtig zijn.

Dat DVZ op dit vlak dan ook zwaar in gebreke gebleven is.

Dat verzoeker helemaal niet inziet op welke basis men zijn argumenten weerlegt en motiveert. Dat verzoeker dan ook meent dat zijn aanvraag niet op een zorgvuldige wijze werd behandeld.

Dat immers DVZ wist dat hij de originele zou voorleggen die nu wel degelijk in zijn bezit zijn, dat er dus geen sprake kan zijn om te stellen dat hij geweigerd wordt omdat hij alleen maar faxcopieën neerlegt die geen bewijswaarde hebben dat hij gesteld heeft dat de originele hiervan onderweg waren en dat hij deze nu ook kan voorleggen.

Dat de redenen die opgegeven werden om hem te weigeren niet overeenkomen met de gegevens zoals hij ze naar voor heeft gebracht.

Dat de beslissing tot niet in overweging neming dan ook dient vernietigd te worden."

2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan de bestreden beslissing genomen is.

In de motivering van de bestreden beslissing wordt, met verwijzing naar de toepasselijke rechtsregel, met name artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet, gesteld dat verzoeker geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 Vreemdelingenwet. De bestreden beslissing bespreekt hiertoe onder meer de voorgelegde faxkopieën en een begeleidende brief van zijn advocaat.

Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991.

2.3. In wezen klaagt verzoeker aan dat verwerende partij geen rekening heeft gehouden met zijn verklaring dat hij de originele documenten binnen afzienbare tijd in het bezit zou hebben en bijgevolg de voorlegging ervan niet heeft afgewacht. Met dit betoog ontwikkelt verzoeker inhoudelijke argumenten tegen de bestreden beslissing en voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. Terzake dient benadrukt dat de Raad in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd is na te gaan of de betrokken overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenfinding. RvS 14 februari 2006, nr.154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel worden onderzocht in het kader van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet gelet op de vaststelling dat de bestreden beslissing werd genomen in toepassing van desbetreffend artikel.

2.4. Artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet bepaalt wat volgt:

“De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid, en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen”.

Artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet is van toepassing op een tweede of volgende asielaanvraag

Hieruit kan worden afgeleid dat deze gegevens:

- nieuw moeten zijn; dit is niet reeds het voorwerp hebben uitgemaakt van een onderzoek in het kader van een eerdere asielaanvraag,
- betrekking moeten hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen,
- relevant moeten zijn; dit is ernstige aanwijzingen bevatten van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.
- cumulatief aanwezig moeten zijn.

2.6. Het begrip “nieuw gegeven” omvat niet dat elk stuk dat nog niet werd voorgelegd ter beoordeling aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen automatisch als nieuw dient te worden beschouwd. Documenten die een verzoeker in het kader van een herhaalde asielaanvraag aanbrengt, kunnen weliswaar “nieuw” zijn in die zin dat ze nog niet eerder ter kennis werden gebracht van de gemachtigde van de staatssecretaris, maar verzoeker dient aan te tonen dat ze betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de afwijzing van zijn eerdere asielaanvraag (RvS 13 april 2005, nr. 143.020). Immers, het loutere feit dat een verzoeker gegevens niet kon aanbrengen noch vermelden in zijn vorige asielpcedure is onvoldoende om aan te nemen dat het een nieuw gegeven is in de zin van artikel 51/8 Vreemdelingenwet (RvS 3 mei 2001, nr. 95.156).

Het begrip “nieuwe gegevens” heeft niet enkel betrekking op de bewijsmiddelen op zich, maar ook op de inhoud ervan (RvS 16 oktober 2006, nr. 163.610; RvS 1 oktober 2009, nr. 196.606). Daarbij moet worden vastgesteld dat artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet weliswaar niet toelaat om aangebrachte gegevens aan een doorgedreven inhoudelijk onderzoek – een onderzoek ten gronde – te onderwerpen,

doch niet uitsluit dat de bewijskracht van de aangebrachte elementen *prima facie* wordt beoordeeld (RvS 8 november 2002, nr. 112.420). Artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet laat immers slechts toe een herhaald verzoek in overweging te nemen indien er “ernstige aanwijzingen” bestaan voor een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of ernstige aanwijzingen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Of een aangebracht gegeven een “ernstige aanwijzing” inhoudt, hangt uiteraard samen met de bewijswaarde van dit gegeven. De mogelijkheid tot het *prima facie* beoordelen van de nieuw aangebrachte gegevens moet worden beschouwd in het licht van de doelstelling van het destijds in de vreemdelingenwet ingevoegde artikel 50, derde en vierde lid, met name het bereiken van een evenwicht tussen een snelle procedure die erop gericht is vreemdelingen die zich kennelijk ten onrechte vluchteling verklaren snel te weren, enerzijds, en de zorg om asielzoekers toch een voldoende rechtsbescherming te bieden anderzijds (Arbitragehof 14 juli 1994, nr. 61/94, overw. B.5.6). In die optiek is de bevoegdheid van de verwerende partij begrensd tot de beoordeling dat het nieuwe gegeven kennelijk niet van aard is om te besluiten dat er ernstige aanwijzingen kunnen zijn zoals hiervoor bedoeld.

Stellen dat het niet aan de gemachtigde van de staatssecretaris zou zijn om de inhoud van de stukken te onderzoeken, gaat derhalve niet op. Immers, de gemachtigde van de staatssecretaris kan bij de beoordeling van als nieuw aangevoerde gegevens ook nagaan of de aangevoerde gegevens “nieuw” zijn in de zin dat zij van aard zijn om tot een andere beslissing te kunnen komen dan de weigering van een eerdere asielaanvraag (RvS 7 maart 2012, nr. 8 200 (c); RvS 17 mei 2010, nr. 5 672 (c)). Uit stukken die geen bewijswaarde hebben, kunnen alleszins geen aanwijzingen van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of van het bestaan van ernstige aanwijzingen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van dezelfde wet afgeleid worden.

2.7. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker n.a.v. zijn tweede asielaanvraag een aantal faxkopieën voorlegt, met name een faxcopie van “North East secretariat on human rights”, een faxcopie van de klacht die de echtgenote van zijn neef heeft ingediend tegen het leger, een faxcopie die de reactie uitmaakt van het Presidentieel Onderzoekscmité, een faxcopie van de formele aangifte van de verdwijning van zijn neef en een faxcopie van een krantenuittreksel waarin zijn tante het verhaal over de verdwijning van zijn neef liet publiceren. De verzoeker bracht eveneens een begeleidende brief van zijn advocaat aan waar wordt gesteld dat voorgelegde documenten tot doel hebben aan te tonen dat zijn broer gekidnapt zou zijn door het EPDP omwille van de hulp die hij had geboden aan het LTTE en dat verzoeker hierdoor eveneens gevaar zou lopen.

2.8. Verzoeker betoogt dat hij duidelijk heeft gemaakt dat hij de originele documenten zal bekomen en dat deze zijn opgestuurd. Verzoeker beweert dat doordat de gemachtigde van de staatssecretaris de voorlegging van deze originele documenten niet heeft afgewacht, de verwerende partij onredelijk en onzorgvuldig heeft gehandeld en de materiële motiveringsplicht heeft miskend.

De Raad wijst e op dat in het kader van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet het in eerste instantie aan de verzoeker is om zorgvuldig te handelen en, bij de indiening van een herhaalde asielaanvraag, de nodige stavingsstukken voor te leggen om aan te tonen dat alle voorwaarden van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet vervuld zijn. De verzoeker kan niet dienstig voorhouden dat de gemachtigde diende te wachten op de aankomst van deze documenten, aangezien de verzoeker zelf het moment kiest waarop hij een herhaalde asielaanvraag indient. De gemachtigde van de staatssecretaris kan bezwaarlijk oordelen op basis van stukken die er nog niet zijn. Noodgedwongen dient de gemachtigde van de staatssecretaris dus de faxcopies te beoordelen. Waar verzoeker betoogt dat hij de originelen nu wel in zijn bezit heeft, staat het hem vrij om een nieuwe asielaanvraag in te dienen.

2.9. *In casu*, motiveerde de gemachtigde van de staatssecretaris m.b.t. de voorgelegde faxkopieën als volgt: “*al aan deze documenten geen bewijswaarde kan worden gehecht omdat het faxkopieën betreft waarvan de authenticiteit niet kan worden nagegaan*”.

De Raad merkt op dat voorgelegde documenten tevens geen ernstige aanwijzingen te bevatten van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. In tegenstelling tot wat verzoeker suggereert, valt een *prima facie* beoordeling van de bewijskracht van de aangebrachte elementen niet buiten de bevoegdheid van de gemachtigde van de Staatssecretaris, zoals in punt 2.6. reeds omstandig beschreven. (RvS 8 november 2002, nr. 112.420).

In die zin is de beoordeling van de gemachtigde van de staatssecretaris niet kennelijk onredelijk of onzorgvuldig aangezien kopieën en faxen gemakkelijk met allerhande knip- en plakwerk kunnen worden vervalst (RvS 24 maart 2005, nr. 142.624; RvS 25 juni 2004, nr. 133.135).

De vage en summiere beweringen van verzoeker en zijn theoretische beschouwingen over de motiveringsplicht weerleggen deze beoordeling niet. De begeleidende brief van zijn advocaat die verzoeker voorlegde n.a.v. zijn tweede asielaanvraag, waarvan het gesolliciteerd karakter door verzoeker niet wordt weerlegd noch betwist, doet aan deze vaststelling geen afbreuk. Verzoeker toont niet aan om welke reden deze faxkopieën als nieuw moeten worden beschouwd in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet. Aldus blijft verzoeker in gebreke om de motieven van de bestreden beslissing te weerleggen.

Tenslotte wijst de Raad erop dat in zoverre verzoeker stelt niet terug te kunnen naar zijn land van herkomst omdat hij vreest opgepakt, mishandeld, gefolterd, verkracht of vermoord te worden, hij geenszins een begin van bewijs voor deze blote beweringen aanbrengt.

2.10. Samenvattend kan worden besloten dat, gezien de gebrekkige bewijskracht van de voorgelegde documenten, de verzoeker geenszins aannemelijk maakt dat de gemachtigde van de staatssecretaris op een kennelijke onredelijke wijze, met miskennis van de gegevens van het dossier of van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet heeft geoordeeld dat verzoeker: *“geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielpprocedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Wet van 15 december 1980”* en de betrokken aanvraag derhalve niet in overweging wordt genomen.

De bestreden beslissing steunt op ter zake dienende, deugdelijke, afdoende en pertinente motieven. Een schending van de formele en materiële motiveringsplicht wordt niet aangetoond, evenmin als een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidbeginsel of van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet.

Het middel is niet gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf oktober tweeduizend en twaalf door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken;

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

M. MAES